

Jen Frederick

Te vreau

Traducere din limba engleză de
Daniel Eberhat

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FREDERICK, JEN

Te vreau / Jen Frederick ; trad. din lb. engleză de Daniel Eberhat. -
București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1085-8
I. Eberhat, Daniel (trad.)
821.111

Titlul original: Want You
Autor: Jen Frederick

Copyright © 2018 by Jen Frederick

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1085-8

Partea întâi

1.

Leka

Hârșt!

Târșt!

Un șoarece, cred. Mă uit spre stânga, să mă asigur. Silențiozitatea și agilitatea sunt esențiale în treaba pe care trebuie s-o fac.

În locul unui mic rozător, văd o fetiță, chircită într-un colț, chiar dincolo de intrarea în blocul dărăpănat pe care-l folosesc drept adăpost. În spatele puștoaicei se înalță un gard solid din lemn, care blochează capătul aleii. Ochii ei mari sclipesc temători.

Își trage piciorul sub ea, scoțând acel hârșăit. Tenișii ei murdari freacă pietrișul de asfalt.

Ne ținem amândoi răsuflarea și ne privim o vreme. Nu știu la ce se gândește, dar pipăi cuțitul ascuns la cio-rap. Oare? Prind mânerul cuțitului și îmi imaginez că ridic lama spre pieptul fetei. Las mâna în jos.

Nu.

N-am inima s-o fac.

Duc arătătorul la gură. Șșșșt! o avertizez tăcut.

E esențial ca ea să nu scoată niciun sunet. Își acoperă gura cu o mână murdară și face semn din cap că a înțeles.

E riscant să am încredere în ea. Mi-ar putea da planurile peste cap fără să vrea. Sau ar putea să strige intenționat și să mă dea de gol. Îi arunc o ultimă privire insistentă, înainte de a mă uita iar după colț.

Polițistul Pulifrici e cu spatele la mine. Se pregătește să i-o tragă unei prostituate. Din poziția în care mă aflu, nu-mi dau seama dacă ea o face de voie sau de nevoie. Majoritatea polițiștilor care patrulează în această parte a orașului își vâra sculele în găurile publice fără să plătească. Le spun fetelor că plata constă în faptul că nu le târăsc până la secție, să dea declarații.

Îmi pare rău pentru fete. Și-o iau din ambele părți — și de la pești, și de la gabori. Și dacă peștii află că vreo fată de pe tarlăua lor o dă gratis băieților în albastru, respectiva a dat de dracu'. Dintre toți oamenii străzii, târfele au cel mai mult de pățimit.

De fapt, nu. Băieții scoși la produs sunt undeva mai jos decât prostituatele, pe scara ierarhică. În banda lui Steve Împuțitu' ai două opțiuni: fie stai pe picioarele tale, fie la orizontală; singura ieșire e un glonț în cap. Învârt discul argintiu între degete. Noroc că mă pricep la anumite chestii, că altfel aş avea bătăături în genunchi, nu în palme.

Un sunet metalic — semnalul pe care-l așteptam. E timpul să acționez. Polițistul PF își slăbește cureaua și-și trage pantalonii în jos. Îi atârnă sub curul alb și păros. Degetele lui groase dibuie pe sub fusta fetei. Mă pun în mișcare, având grijă să rămân nevăzut. Când ajung la el, și-a vârat-o deja în ea. Sau, cel puțin, e atât de ocupat s-o împingă, încât nu observă că-i dispare stația radio de la centură.

Nici prostituata nu observă. Are ochii închiși. Probabil că se gândește la ceva frumos, ca să facă față acestei oribile partide de sex.

Pentru că am exersat, îmi ia mai puțin de 30 de secunde să subtilizez stația radio, să introduc microfonul în ea și apoi să i-o returnez polițistului fără ca el să simtă. După alte 30 de secunde, sunt deja înapoi în ascunzătoarea mea, după un tomberon. La fix, pentru că polițistul PF e un dobitoc care ejaculează în doi timpi și trei mișcări. Geamătul lui de satisfacție umple aleea.

Mă uit la puștoaică, pe fața căreia se citește deruta. Îmi transmite ceva pe tăcute. Nu-i pot citi pe buze, așa că mă trag înapoi, până când corpul meu se atinge de-al ei. Îmi aplec capul și arăt cu degetul spre ureche.

Puștoaica se apleacă în față și șoptește atât de încet, încât nici măcar nu-i simt răsuflarea:

— E rănită?

Neg cu o mișcare a capului. Ea se lasă pe spate, împreunându-și sprâncenele.

Se aude sunetul unei palme. Scot capul și văd că polițistul o plesnise pe curvă peste fund, nu peste față.

— La dracu', Patty, m-ai făcut să termin prea repede, se plânge el în timp ce-și ridică pantalonii. Data viitoare o să stai în genunchi și-o să mi-o sugi ca lumea. Ai înțeles?

Patty îi răspunde, dar prea încet ca să pot distinge cuvintele. Trebuie să fi fost un *da* sau ceva asemănător, pentru că polițistul PF o plesnește iar peste fund, înainte să-și încheie fermoarul.

— Bun așa. Acum fii atentă: de săptămâna viitoare, o să avem un nou recrut. Să nu te dai la el până nu-ți dau eu undă verde. Clar?

De data asta, ea încuviințează din cap.

— Nu știm dacă ești genul lui. Dacă nu ești, poate că e un nenorocit de poponar, dar tipu' tău scoate și băieți la produs, nu?

Patty dă din umeri.

— Nu știu ce vrei să zici, eu lucrez singură.

Polițistul PF o prinde de bărbie.

— Mă minți, și asta nu e bine pentru tine.

Patty își întoarce capul, ca să scape din strânsoarea lui, ceea ce cred că e o idee proastă. E mică și slabă. Niște scobitori ținute împreună de un material elastic. Polițistul e de aceeași părere cu mine. Îi dă un pumn în burtă. Ea se îndoaie de mijloc, iar țipătul ei de durere umple aleea. Strâng din pumni și spumeg din cauza propriei neputințe, dar nu-s vreun erou. Dacă ies din ascunzătoare s-o ajut pe Patty, o pățesc rău de tot.

Cineva mă trage de spatele tricoului. Mă întorc și văd că puștoaica răsuțește țesătura în pumn. Tremură ca o frunză-n vânt. Îi desprind mâna și dau energic din cap. Nu-mi permit să se agațe de mine sau să mă distragă în vreun fel. Se retrage în întuneric — un mic ghem de nefericire.

Mă simt prost, dar nu-mi permit luxul compasiunii — nu mi l-am permis niciodată.

Îmi îndrept atenția spre spatele polițistului. El e principalul pericol. Polițistul o ridică pe Patty trăgând-o de păr. Sub ochii fetei se preling dungă negre, iar rujul de pe buze, care atrăsese atenția polițistului, i s-a întins în jurul gurii, ca la clovni.

— O să-l tratezi așa cum trebuie pe răcanul meu săptămâna viitoare? Întreabă el.

Patty aprobă din cap, supusă.

— Bun.

O mai trage o dată de păr, tare, înainte să-i dea drumul. Ea se împleticește, dar reușește să se țină pe picioare.

— Și spală-te dracului pe dinți data viitoare! Miroși ca o nenorocită de scrumieră.

Se șterge la gură cu dosul palmei. Idiotul și-a băgat scula în vaginul lui Patty, dar îl deranjează gura ei. Rahatul ăsta e total anapoda. Își aranjează centura, face un semn din cap în direcția ei și se cară. Tocurile bocancilor lui scrâșnesc pe asfalt când străbate aleea.

Patty așteaptă ca el să se facă nevăzut, apoi pleacă și ea.

Îi dau un avans de un minut, apoi mă furișez după ea. Fetiței din spatele meu îi scapă un chițait de spaimă.

— Mă duc să verific dacă e totul în ordine. Mă întorc. Promit!

Ochii ei negri și mari sunt scăldați în lacrimi. Oricât de mică ar fi, e ceva ce a învățat deja: de cele mai multe ori, promisiunile nu valorează nimic.

Bag mâna sub manșeta pantalonilor și scot teancul de bani ascunși la ciorap. I-l dau ei.

— Țștia sunt toți banii mei. Dacă nu crezi că mă întorc pentru tine, fii sigură că o să mă întorc după ei.

Nu face nicio mișcare să ia banii, așa că-i îndes în poală și mângâi sacul ăla de oase. Îmi ghiorțăie mașele. Nici eu n-am mâncat nimic azi.

— După ce văd ce face Pulifrici, mergem să halim ceva. Ai grijă de lovelele mele. În regulă?

Încuviințează cu o ușoară aplecare a capului. E suficient.

Sar în picioare și o iau de-a lungul trotuarului, având grijă să rămân în umbră. Patty e la un cvartal distanță, iar celelalte fete o bat ușor pe spate, s-o consoleze. Polițistul

e în mașina lui, cu capul aplecat, făcând dracu' știe ce. Îmi trag gluga pe cap și pornesc în direcția opusă, până ajung la un El Camino negru, vechi de 10 ani. Geamul lateral este coborât suficient cât să văd o mână cu degetul mare îndreptat în sus.

Nu mă opresc, nu dau din cap și nici nu fac vreun semn cu mâna. Continui să merg. Dispozitivul de ascultare a fost instalat și, după semnul aprobator al tipului din mașină, îmi dau seama că funcționează. Din ce am aflat azi-dimineață, microfonul pe care l-am pus îmi permite șefului meu să asculte o frecvență radio privată a poliției. Bănuiește că niște polițiști pe care i-a cumpărat complo-tează împotriva lui — fie cu o bandă rivală, fie cu FBI-ul.

Mai merg vreo două străzi, în caz că ochii din El Camino mă urmăresc. Apoi cotesc la dreapta. Mergând aplecat, prin zonele umbrite, mă strecor prin curți și alei lăturalnice până ajung la gardul de lemn. Alerg spre zidul din cărămidă și mă proptesc cu picioarele în el, sărind astfel suficient de sus cât să mă prind cu mâinile de vârful gardului. Fără alt efort, impulsul mă propul-sează dincolo. Aterizez, mă ghemuiesc și mă rostogolesc, oprindu-mă aproape de fată, care nu s-a mișcat nici mă-car un centimetru.

Teancul de bani e exact cum l-am lăsat.

— Ți-e foame?

Dă aprobator din cap.

— Atunci, hai!

Fac semn cu capul spre ușa laterală a blocului. O deschid cu un șut care se aude sec.

Vine după mine cu pas ușor. Tenișii ei nu scot niciun sunet. *Învață repede*, gândesc. O conduc pe scări, căutând apartamentul potrivit. Al treilea pe stânga, cu o pereche

de teniși de copil pe preșul de la intrare, lângă o pereche de ghete de lucru, se potrivește la fix. Îmi scot cuțitul de la ciorap și-mi fac repede de lucru cu încuietoarea.

Apartamentul e întunecat. O postez pe față în dreptul ușii de la intrare și îi fac semn să nu se miște de-acolo. Mă strecor fără zgomot în hol. Camera de zi e goală. Sunt două dormitoare, unul are ușa întredeschisă. Porcăriile dinăuntru îmi spun că e camera mamei.

Răsucesc clanța celei de-a doua uși. Bingo! Pe jos e o păpușă, iar pe pat, un animal de pluș. Într-o comodă micuță, găsesc ce-mi trebuie. Îndes lucrurile sub tricou și las două bancnote de 20 pe comodă. O conduc pe puștoaică spre casa scărilor.

Îi dau tot ce am luat.

— Știi să te-mbraci singură?

Se zgâiește la grămada de lucruri pe care i le-am pus în brațe, apoi la mine. Oftând, iau hainele și le trântesc jos. Țin blugii și-i zic:

— Hai, vâă-ți picioarele în ăștia!

Pune o mână mică și subțire pe umărul meu, ca să-și țină echilibrul, și intră în blugi. Sunt mult prea mari pentru ea, dar prea mari este infinit mai bine decât zdrențele murdare pe care le poartă. Îi fac semn să-și scoată cămașa de noapte cu care e îmbrăcată, apoi mă întorc cu spatele. O aud cum se chinuie, dar îmi țin ochii-n pământ. Simt o bătaie ușoară pe mijlocul spatelui, mă întorc și văd că e îmbrăcată, cu bluza sport pusă invers. Bine și-așa.

Îi răsucesc mânecile de trei ori până să i se vadă vârful degetelor. Șosetele, care cred că ar fi trebuit să-i ajungă până la glezne, se opresc sub genunchi.

Mă așez pe vine să mă odihnesc și mă uit la ea. În hainele astea, arată ca un șobolan înecat. Iau ultima piesă

de pe jos. E o căciuliță tricotată. I-o pun pe cap, adunându-i tot părul sub ea, până nu mai iese nicio şuviță.

— Mi-e foame, îi zic în timp ce mă ridic în picioare. Hai să mâncăm ceva!

Mă urmează când cobor cele trei etaje. Ieșim prin spate, departe de polițist, de Patty și de El Camino. Și eu învăț repede. Așa și trebuie, dacă vrei să supraviețuiești în stradă. Informațiile sunt cheia. Cu cât știi mai multe despre cineva, cu atât mai mult control ai asupra persoanei respective.

Așa că îmi țin toate lucrurile bine ascunse. Nu că aș avea prea multe în prezent. Afară de banii care-s iar la cio-
rap și de câteva chestii pe care-am reușit să le șterpelesc, nu mai am nimic altceva. Dar voi avea. Cândva.

2. Leka

În prezent, locuiesc într-un apartament cu două camere din Midtown, în apropiere de metrou. Cei mai mulți din banda lui Steve Împuțitu' stau în Jackson Heights, într-o casă din capătul nordic, înghesuiți ca sardinele într-o conservă. Ei o numesc Casa Plăcintelor¹, pentru că doar acolo și-o trag. Miroase a spermă râncedă și a lenjerie mânjită cu căcat.

Am petrecut acolo două nopți, ferindu-mă de gălețile cu pișat pe care băieții mai mari le agață deasupra ușilor, sperând că victimele lor vor avea parte de dușuri aurii. Cu asta poate că m-aș fi obișnuit, dar, când au încercat să-mi spună să mă duc dracului, ca să mă provoace să le demonstrez că sunt bărbat, am ușchit-o. Prefer să dorm în stradă.

Am și făcut asta vreo două luni, până când am dat peste aranjamentul ăsta de acum. Stăteam cu ochii pe un agent imobiliar, Mike, care se întâlnea cu sora șefului. Steve Împuțitu' are cam o duzină de băieți care se ocupă

¹ Joc de cuvinte intraductibil. *Pie* (plăcintă) poate să facă referire și la relații sexuale. (N.r.)

în principal cu plasarea de aparatură electronică furată. Steve a ajuns la putere după ce a reușit un jaf de 1 000 de iPhone-uri. Sigur că asta s-a întâmplat acum opt ani și că a fost o singură lovitură, dar nici nu-i nevoie de mai mult în lumea noastră. În plus, Steve Împutitu' are instincte bune.

Știe chestii despre oameni, cum ar fi, de exemplu, faptul că angajatul însărcinat cu transportul acelor iPhone-uri e ușor de corupt cu promisiunea unei mașini noi sau că, punându-se bine cu Big Boss, va fi protejat de banda Tong, care-și ia partea din profiturile tuturor, sau că, tăindu-i degetul mare adjunctului său pentru că și-a lăsat amprenta la locul faptei, îi va face pe toți ceilalți să stea smirnă pe viitor.

Steve Împutitu' credea că ținta sa o înșală pe soră-sa. Și avea dreptate. Agentul regula o mulțime de clienți, de obicei în apartamentele și casele pentru care intermedia vânzarea. Aceste locuințe aveau niște cutiuțe metalice agățate de clanță. În interiorul cutiuței se afla o cheie. Uneori, cutiuțele metalice erau închise cu o încuietore cu cifru, dar, alteori, agentul imobiliar folosea o chestie magică numită cheia universală.

Într-una dintre zile, când Mike era ocupat să i-o tragă unei cliențe în dormitorul altcuiva, am făcut o copie la cheia lui universală. De atunci, m-am tot mutat dintr-un apartament în altul. Într-un oraș atât de mare, mereu este câte un apartament de vânzare.

Vizuina mea actuală e liberă de luni bune. Am auzit că nu se vinde pentru că a murit cineva aici, iar proprietarul, care-o fi ăla, nu vrea să coboare deloc „prețul ridicol de mare”, cum a strigat Mike în telefon zilele trecute. Sper că nu se va vinde niciodată. Apartamentul e perfect

pentru mine — aproape de metrou și cu o intrare laterală care se presupune că ar fi pentru personal și pentru livrări. Farmacia și băcănia sunt doar la o stradă distanță. Are chiar și o bibliotecă suficient de mare pentru a te ascunde în ea. Aici, mă pot preface că nu sunt doar un golănaș de 12 ani, care preferă să-și păstreze toate degetele la mâini decât să-i ia apărarea unei prostituate bătute de un polițist.

Aici o aduc pe puștoaică. Nu știu de ce iau toate aceste hotărâri riscante. Jon Labagiu', șeful din Casa Plăcintelor, i-ar fi făcut felul, dar nu înainte de a o viola. Țăla chiar e bolnav la cap. Nu m-ar deranja să-i înfig într-o zi un piron în țeastă.

— Ai nevoie la baie? o întreb pe fată în timp ce închid ușa în urma noastră.

E mută de admirație și îi ia o vreme să se obișnuiască cu tavanul înalt și pereții albi. Probabil că e cel mai curat loc pe care l-a văzut vreodată.

— La baie? o întreb din nou.

Dă încet din cap.

— Dacă-ți imaginezi că asta-i cea mai tare chestie, stai să vezi alte case pe care le-a scos Mike la vânzare. E un apartament în centru cu trei dormitoare și vedere spre parc. Ai fost vreodată în parc?

Locul ăla e uimitor — o insulă verde în mijlocul acestui oraș mohorât și bolnav. Sunt locuri, chiar în mijlocul parcului, unde nu se aude nimic în afară de propria-ți respirație domoală.

Ea nu zice nimic. Exceptând momentul în care m-a întrebat dacă prostituata e rănită, singurele sunete pe care le-a scos au fost niște chițăieli. Mi-e totuna. Îmi place liniștea.

Aprind lumina la baie.

— Uite-aici! Am un singur prosop, asta e situația. Sper că nu te deranjează.

Fac o pauză.

— Știi să te speli singură?

Își plimbă privirea de la mine la duș și înapoi.

Mă las în jos, să ajung la nivelul ei.

— Câți ani ai?

Ridică o mână și-și desface degetele unul câte unul, până când acestea se răsfiră ca o stea-de-mare.

— Cinci?

O scurtă ezitare, urmată de o aprobare din cap. Am priceput. Nu e sigură. Nici eu nu sunt. Când te naști pe stradă, zilele, lunile și anii se estompează.

— Bine. Faci duș? Pentru că nu-mi aduc aminte dacă eu știam cum se face duș când aveam cinci ani.

Ridică din umeri.

— Cadă?

După o secundă de ezitare, dă din cap. Întind mâna prin spatele ei și pun dopul la cadă. Mă întreb de câtă apă are nevoie.

— Îți place să te bălăcești în apă multă?

E dezorientată, dar tot nu vorbește.

— Știi să vorbești?

Dă din nou din cap, apoi se aude, șoptit, „mda“.

— Deci, cadă sau duș?

— Cadă.

— Ai un nume?

Freacă gresia cu vârful piciorului. Lasă să-i scape un cuvânt, dar nu-l disting. Nu pe de-a-ntregul. *Ada Sanda? Adasanta.* La dracu', nu! *Agasanta?* Nici vorbă să-i spun așa.

— Mda, nu pot pronunța cuvântul ăsta. N-ai o poreclă?

— Adasanta, repetă ea.

Mă scarpin în cap. Va trebui să-i găsim alt nume, pentru că sunt sigur că n-o s-o strig *agasanta*.

— Pe mine mă cheamă Leka, dar toți îmi zic Maimuțică.

De data asta, scutură din cap.

— Nu? Nu-ți place porecla?

— Nu, spune ea.

— Nu-ți place?

Dă din cap și mai energic.

— Nu e drăguță. Dar tu ești drăguță.

Mă legăn pe călcâie. Nu-i place Maimuțică?

— Nici eu nu mă omor după porecla asta, dar oamenii te strigă cum vor ei. Nu e o luptă pe care să vreau s-o duc.

Își strânge buzele ca și cum ar vrea să mai spună ceva, dar se teme.

— Ce-i? mă răstesc.

Mă uit la ea și ea la mine, dar nu mai scoate niciun sunet. Opresc apa.

— Hai, hop în cadă! Și ai grijă să nu te îneci.

Alerg în dormitor și iau un prosop pe care l-am șterpelit cu două apartamente în urmă. Ala era complet echipat cu prosoape și alte rahaturi. Fără haine totuși. Prosoapele erau doar de decor. Ulterior, am auzit ținta plângându-se la telefon că, probabil, le șterpelise un potențial client.

Mai luasem și alte lucruri. Mâncare, de pe unde găsisem. Prosoape, două tigăi, farfurii, furculițe și linguri. Nu pot deține prea multe lucruri, pentru că plimb rahaturile astea din loc în loc, dar am suficiente cât să nu simt că trăiesc în stradă. Urăsc senzația aia.